

Tăranii din Județul Iași Serbările de la Chișinău

de Leontin Iliescu

Fruntașii mai multor obștii țărănești din Județul Iași au trimis, încă înainte de sf. sărbători ale Inverii, câte o întâmpinare I. P. S. S. Mitropolitului Moldovei și Sucevei și d. lui prefect al județului Iași.

Prin aceste întâmpinări, sătenii frunțași din Județul Iași se plâng că sunt prea multe cărciumi în satele lor și că urmare, cer să nu se mai dea nimănui autorizare de a deschide noi localuri de băuturi spirtoase în acele sate.

Într-un rezultat minunat al propagandei anti-alcoolice din Moldova, unde meteahna alcoolismului stărnește prăpăd și jale de la un timp.

Sătenii din acele obștii au ajuns la înțelegerea că alcoolul ne macină vraga neamului și duce cu vremea la secătura energiei noastre naționale.

Laudă se cuvine celor cari au determinat acest curent sănătos în rândurile țărănimii noastre, dar cinstite se cuvine și sătenilor cari au priceput de unde le vine cuvântul cel bun, cel ce spre slobozirea duhului de păcatele trupului a fost lăsat de Dumnezeu.

Nădăjduim că nu va curge multă apă pe Dunăre până când să vedem că pilda bunilor săteni din Județul Iași a fost urmată și de populația altor centre rurale. La acest rezultat îmbucurător

se va ajunge însă numai printr-o bine întreținută propagandă anti-alcoolică, în fruntea căreia ar trebui să stea preoții, învățătorii și ceilalți cărturari ai satelor.

Această propagandă ar putea o lua sub auspiciile ei societatea „Sănătatea Socială”, oficiu care funcționează pe lângă Casele Naționale de sub priceputa conducere a d. lui general Manolescu. Propaganda s'ar putea face în același timp și împotriva celorlalte boale sociale, ce bătuesc cu egală intensitate populația satelor noastre în paguba țării.

Cât privește stăpîrea alcoolismului, se poate pune bună rânduială înființându-se cearșii populare la sate, unde țărani să se strângă la șazătorii organizate cu programe bine întocmite.

Biroul fabricilor de zahăr unite a luat inițiativa în această direcție, înființând cearșii populare în câteva sate din județele Munteniei. Despre aceste oficii de sănătate socială vom vorbi însă în alt articol, când vom arăta și programul nostru pe acest tărâm.

Pentru astăzi am anunțat nu mai vestea cea bună ce ne vine dela Iași, «Cultura Poporului» având datoria să înregistreze orice fapt de laudă, menită să contribuie la înălțarea neamului și la îndreptarea lui pe drumuri sănătoase de civilizație și progres.

Grandioasa manifestare românească cu ocazia împlinirii a zece ani dela Unirea Basarabiei. Desvelirea statuei lui Ștefan cel Mare.

Zece ani dela Unirea Basarabiei cu Patria Mamă s'au sărbătorit în ziua de Duminică 29 Aprilie la Chișinău într-un cadru de adevărată frăție și cu multă dragoste.

Au luat parte toți demnitarii țării noastre în frunte cu Inalta Regentă, pe lângă zeci de mii de săteni veniți din toate colțurile Basarabiei și Moldovei, ca să ia parte la această mare bucurie națională.

În gara Chișinău oaspeții au fost întâmpinați de către d. general Scărișoreanu, comandantul Corpului III de Armată, de către d. Gherman Pântea, primarul orașului, care a prezintat Inaltei Regente tradiționala pâne și sare, după care d. dr. Ciugureanu, fost prim-ministru al republicii moldovenești, a salutată oaspeții în numele fostului Sfat al Țării. A răspuns I. P. S. S. Dr. Miron Cristea, Patriarhul Țării și membru al Regentei

Toți cei de față se îndreaptă apoi spre Catedrală, unde s'a oficiat un impunător serviciu

religios, după care I. P. S. S. Mitropolitul Gurie al Basarabiei rostește o frumoasă cuvântare, mulțumind Regentei care a venit să ia parte la sărbătorirea a zece ani dela Unirea Basarabiei, în numele M. S. Regele Mihai I.

Solemnitatea dela localul fostului Sfat al Țării.

După acestea întregul cortegiu s'a îndreptat către palatul în care se țineau ședințele deputaților basarabeni înainte de unire. Aici a vorbit cel dintâi d. Ion Inuleț, Ministrul Sănătății și fost președinte al Sfatului Țării arătând sentimentele conducătorilor basarabeni cu ocazia unirii și citind următoarea hotărâre ce s'a luat atunci:

«In numele poporului basarabean Sfatului Țării declară republica democratică moldovenească Basarabia în hotărâre ea dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și al dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure hotărăsc soarta lor. De azi înainte și pentru totdeauna, se unește cu mama ei România».

După d-sa i-a cuvântul A. S. R. Principele Nicolae, Regent al României, care printre altele spune:

«Inființarea marelui act național al realizării voluntare a Basarabiei la România este o urmare și o aplicație firească și logică a principiului naționalităților și dreptului recunoscut popoarelor de a decide singure desoarta lor, principiul uman și liberator ce domină astăzi conștiința universală a întregii lumi civilizate, pe baza căruia în timpul din urmă s'au constituit state noi, iar altele au reinviat prin emanciparea lor de stăpîniri străine. Insuși actualul regim politic rus, instituit prin revoluție, după ce a proclamat ideea unei păci fără anexiuni între popoarele beligerante, apoi prin declarația dela 3 | 16 Noembrie 1917 a proclamat egalitatea și suveranitatea popoarelor din Rusia, precum și dreptul acestor popoare de a dispune de ele însăși, până chiar la despărțire și constituirea unor state independente».

După ce arată dreptatea cauzei românești, A. S. R. Principele Nicolae, adaugă:

«In ceea ce privește voința acestei populații, ea rămâne de vece unită cu patria sa de veacuri care în definitiv nici nu poate interesa țările străine, ci numai cele două părți din aceeași țară, reunite acum 10 ani. In această privință nu există și nici n'ar putea exista vre-o îndoială asupra voinței și sentimentelor ei de unire și înfrățire, căci acestea s'au manifestat liber și cu entuziasm nu numai în momentul unirii prin Sfatul Țării, organ legitim și legal recunoscut de însuși guvernul rus, dar și de atunci încoace prin tot modul de a se fi comportat al acestei populații. Ea poate judeca azi tot binele ce i-a adus ve-

I. P. S. S. Dr. Miron Cristea a rostit apoi o lungă cuvântare, ridicând mulțumiri lui Dumnezeu și arătând recunoștință veșnică și pomeneire celor ce prin jertfa vieții lor au răscumpărat realipirea Basarabiei la Patria Mamă.

nirea ei la sânul patriei mume.

Vorbesc apoi d-nii I. Nistor din partea Bucovinei și Th. Mihali din partea Ardealului, după care i-a cuvântul d. Vintilă Brătianu, arătând însemnătatea acestei sărbătoriri.

Mai vorbesc d-nii C. Nicolaescu, președintele Senatului, N. N. Săveanu, președintele Camerii și general Al. Averescu.

Desvelirea monumentului lui Ștefan cel Mare.

La orele 11 toată asistența se afla pe platoul din față al grădinei publice, unde a avut loc desvelirea monumentului lui Ștefan cel Mare. După oficierea serviciului religios, a luat cuvântul d. general Scărișoreanu, comand. Corpului III Armată și președintele comitetului pentru ridicarea statuei, căruia îi răspunde primarul orașului, d. Gherman Pântea, mulțumind pentru munca depusă la înfăptuirea acestui monument.

Cel din urmă a vorbit d. I. Gheorghe Buzdugan, Inalt Regent.

La orele 12 a avut loc defilarea trupelor și a elevilor dela toate școlile din Chișinău, cercetașii, armata, iar la 2 și un sfert a avut loc un balchet de 500 persoane în sala primăriei.

La orele 4 înalții oaspeți au părăsit orașul.

La porțile literaturii

MI-E DOR...

Pentru Mimi...
Mi-e dor de satul cu coline
Cu câmpuri verzi pline de flori,
Mi-e dor de nopți de lună plină
Cu cântări de privighetori.

II

Mi-e dor de ulița în care
Am găngurit, m'am legănat,
Mi-e dor de ochi dragi de fecioare
Mi-e dor de dulcele meu sat.

III

Mi-e dor de tot ce-a fost odată...
Și de n'altă nădejde cea dintâi,
Mi-e dor de gura-i parfumată
De liniștea din căpătâi.

IV

Mi-e dor de ea, mi-e dor de lume,
Mi-e dor de pletele-aurii...
Mi-e dor de joc, mi-e dor de glume,
Mi-e dor de revederi târzii...

Florea Nicula - Broșteni

România poate un nume
augural. Ei ise cuvin cel mai
bune simțăminte, juste și
drepte.
+ dr. Metodiu Zavoral
Abatele dela Strahova
30/IV/1928

Convorbire cu dr. Metodiu Zavoral Abatele dela Strahova

De câteva zile Capitala României întregite are cinstea și rara bucurie de a găzdui pe un prieten sincer al țării noastre, pe dr. Metodiu Zavoral, abatele mănăstirii de deasupra orașului Praga: Mănăstirea Strahovo.

Ne-a cunoscut pe noi românii din grăurile luptătorilor ardeleni pe care a căutat să-i îngrijească părințește și căroră a încercat să le aline durul de locurile și ființele părăsite, vorbindu-le în limba lor, învățată depe buzele arse de focul durerii și dorului.

A constatat și a apreciat într-o largă măsură calitățile nespuse de mari și frumoase ale poporului nostru, atlate din cronicării și isvoadele noastre, din scrierile și oa-

mântul românesc, tradiționalul:

«Bine ai venit!».

Deși foarte mult ocupat, hărțuit de protocolul primărilor oficiale și prietenești, asaltat de sute de personalități și ziaristi, totuși, P. S. Sa Abatele Zavoral a binevoit cu o amabilitate excesivă să-mi transmită ceva pentru cititorii „Culturei Poporului”.

«Imi dați voce întâi să vă întreb cari sunt impresiile ce le-ați cules din România?»

«Fiecare om e dator să fie un bun patriot, însă drept să fi-o mărturisesc, că cele ce am văzut în țara d-tră m'au umilit, m'au pus pe gânduri. Frumusețile ce mi s'au perindat prin fața ochilor în cadrul de admirabil decor, bogățiile naturale pe care le-am văzut și sufletul cald și generos al poporului d-tră, ce să fi spun, m'au entuziasmat. Sunt pur și simplu lipsit de cuvinte în fața măreției țării d-tră. Și ce-ar conta umila constatare a unui modest abate? Vreau doar să subliniez cum se cuvine meritele d-tră în toate domeniile activității omenesti. Atât în literatură cât și în domeniul politic, aveți reprezentanți străluciți ai speței umane. Vă cunosc din camerele albe ale mănăstirii mele din Strahovo. Am vrut să satisfac întâi o curiozitate, lesne de explicat și am isbutit — așa se zice mi se pare, — pe deplin și acum mă împărtășesc din această bucurie nefămurită. Am cunoscut și opiniile dușmanilor d-tră și opiniile prietenilor. Am citit literatura sinceră și dreptă și m'am convins cât sunteți de năpăstuiți de gratulările cu cari vă bine cuvântăză dușmanii.

Însă aveți la îndemână mijloace să trăiți, fără ajutorul unor astfel de miși, căci cum ași putea numi astfel de oameni. Dar nu e mai puțin adevărat că și d-tră aveți o mică parte de vină. Nu trebuie să vă suprașiți pentru că e o constatare sinceră, pornită din inima unui prieten, cu dorința de a vă corija: nu muncii prea mult, Muncii cât mai rodnic pământului pe care îl aveți și veți avea roada însușită. Cultivați pomii aducătorii de veselie și de balsam îmbătător, în acest timp de nervum rerum.

Lăsați la o parte toate intrigile cari se țin în mijlocul d-tră și desconsiderați i pe cei ce se țin deele. Numai așa veți putea întreca cu mult popoarele cu civilizație mult mai veche ca d-tră: un popor tânăr. Numai așa... Distinsul savant român dl. Nicolae Iorga, vine de mi-l răpește, spunându-mi:

«Cred că mai ai te rog, timpul pentru celelalte întrebări. Acum suntem așteptați la recepția dela XV».

Mă declar mulțumit și cu ceea ce mi s'a spus, totul vorbit frumos grai românesc și mă îndepărtez cu regretul că am fost întrerupt tocmai atunci când dr. Metodiu Zavoral „prinsese graiul”.

Radu Miclea

† Dr. Metodiu Zavoral

menii noștri politici. Acolo a văzut și s'a convins de frumusețea și căldura sufletului românesc.

Și cu credința că servește o cauză mare și dreaptă, a stăruit și a reușit să înființeze între ai lui o școală înaltă unde să se învețe duștea limbă românească, unde să ni se poată face cunoscută activitatea noastră pe toate tărâmurile, să ni se sublinieze meritele și să ni se arate greșelile, privite prin ochii unor prieteni buni și încurajatori.

De-a Domnul ca acela care a venit să ne cunoască mai mult, să plece cu aceleași impresii trainice, pe cari le-a căpătat în vremurile grele, în vremurile de răstriește ale epopiei noastre naționale. Grupul de oameni cinstiți și de inimă, adunați în jurul acestui ziar nu poate scăpa fericiată ocazie de-ai zice, pe pă-

Primul semnal al unirii Basarabiei cu Patria Mamă

Se știe că județul Bălți a fost primul din Basarabia, care, prin votul adunării Zemstvei județene, a proclamat unirea cu Vechiul Regat.

Cu ocazia aniversării a zece ani dela unire, vom reaminti cititorilor interesantele amănunte ale acestui act istoric, pornit dela Bălți, în felul cum ne povestește dl. Ion Scobială, directorul federației cooperativei «Grăul» din Bălți, care a fost unul din semnatarii moțiunii unirii.

«Imediat după izbucnirea revoluției rusești, tineretul moldovear basarabean, ori unde se găsea pe front sau acasă, a început să se organizeze în comitetele naționale moldovenești, contopindu-se apoi într-un partid național moldoveneș, care a jucat un rol important la unirea cu patria-mamă.

Pe când încă Basarabia depindea de guvernul dela Petrograd, în întreaga provincie basarabeană se făcuseră alegeri pentru zemstve, după noua lege a lui Kerenschi, în care alegerii moldovenii basarabeni luseră majoritatea zdrobitoare de locuri.

Noile zemstve erau pe deplin stăpâne pe județe: ele administrau și conduceau județele. Majoritatea membrilor acestei instituții au fost moldoveni, cari, în frunte cu d-nii Costache Leancă, Ion Scobială și A. Filip, formară un bloc moldoveneș, supunând adunării generale ale zemstvei din sesiunea Martie 1918, următoarea moțiune:

«Noi mai jos is alții, membri ai zemstvei finutului Bălți, cu cinstite vă rugăm să aveți bună-tatea ca înainte de a intra în rândul zilei hotărâți pentru adunarea de astăzi a zemstvei, să puneți la glăsuire dorința noastră, arătând mai la vale de a ne uni cu țara noastră mamă-România; Ștind prea bine că acum 106 ani am fost țărani cu deasla dela sânul dulce al mamei noastre scumpe, cu care am

făcut un trup și un suflet; știind prea bine că în vremea acestea prea grele, când după ce ne-a izbăvit Dumnezeu de tirania rusească, care ne-a apăsât, batjocorit și întunecat atâta amar de vreme, era să ne prăpădim în focul anarhiei bolșevice, România ne-a dat ajutor frățesc în zilele de grea primejdie, curățindu-ne așa de dușmani, dându-ne scutul, liniștea și rânduiala pierdută; știind prea bine că singuri suntem și prea pușini și prea slabi pentru a ne putea ocărâmi și apăra s'nguri fără a cădea din nou sub alt jug străin, care să ne facă iarăși robi.

Hotărâm:

«In numele finutului nostru Bălți, să ne unim din nou cu scumpa noastră țară-mamă România, voind să împărțim cu ea frățeste tot norocul și nevoile vieții noastre viitoare, ca și în vremurile lui Ștefan cel Mare. Această hotărâre nestăruim să o noastră rugăm să fie trimisă fără întârziere Statului Țării din Chișinău pentru ca acesta, ascultând glasul nostru să hotărască în grabă în numele întregii țări sânta mântuire mult dorită și veșnică noastră unire cu țara noastră mamă „România” în care punem toată nădejdea și care ca bună mamă ne va garanta frăție deplină și drepturile căpătate de norod prin revoluția din 1917 Bălți și Martie 1918 (ss) Ion Scobială, Ion Cazacencu, Simion Ciobanu, Ion Chirică, Vasile Costișin, A. Filip, Nistor Harconiță, N. Manu, Gheorghe Popovici, Vasile Focea, T. Grigore, Gheorghe Ciobanu, Ștefan Roșca, Gheorghe Cucos, M. Muscalu».

Moțiunea fu votată cu majoritatea membrilor prezenți, abținându-se câți-vă cari priveau încă peste Nistru. Ea a stârnit un entuziasm de nedescris, mulți plângeau și se sărutau ca în ziua de Paști. Un cor improvizat întonă „Pe al nostru steag”, „Trăiască Regele”, „Deșteaptă-te Române” și alte cântece patriotice.

Adunarea fu suspendată pentru acea zi și toți membri, împreună cu publicul ce s'a adunat la auzirea acestei vești, autoritățile și armata, a format un impunător cortegiu

și parcurgând străzile orașului cu cântece patriotice, a făcut o grandioasă manifestare. A doua zi 4 Martie 1918 membrii Zemstvei se întruniră iarăși la un loc cu proprietarii moldoveni și alte clase sociale, cari au declarat solidarizarea cu hotărârea zemstvei, semnând și ei actul de unire, de față fiind și dl. general M. Schina, comandantul diviziei liberatoare. Astfel se produse primul semnal al unirii Basarabiei cu Patria Mamă și acesta fu un imbold chiar și pentru Sfatul Țării din Chișinău. Exemplul bălțenilor a fost imitat de Soroca și alte județe.

Cu ocazia acestei aniversări, a 10 ani dela unire, un grup din acei cari au semnat unirea, au alcătuit în prezent un comitet, care va edita un istoric amănunțit al unirii dela Bălți și pe această cale face apel la toți acei cari au fost martori oculari ai acestui măreț eveniment, să contribuie cu materialul ce-l au punându-l la dispoziția comitetului.

Comitetul este pus sub președenția d-lui Maior Berescu, prefectul județului, iar ca secretar a fost ales dl. Ion Scobială, primul semnatar al unirii din Bălți. Cu acazia acestei zile se va bate o placă comemorativă în sala fostei Zemstve, unde s'a proclamat Unirea. Din sumele adunate din vânzarea broșurei istoricului, se va crea un fond pentru bustul scriitorului Ion Creangă.

C. V. Ursuleac

Un mare prieten al țărâmului Român

Este domnul Louis Marin, ministru în guvernul francez, fondatorul asociației «Amicii României» cu sediul la Paris, unde ea desfășoară o activitate din cele mai folositoare țării noastre.

Rar mi-a fost dat să întâlnesc un străin mai devotat țării mele, mai cunoscător al sufletului românesc cu tot ce are el mai frumos apărându-ne cu elan când sântem atacați pe nedrept, dar sfătuiindu-ne atunci când sfatul urui prieten nu-i de prisos.

În ziua de 22 Ianuarie, Domnia-Sa a prezidat o ceremonie în marele amfiteatru al Sorbonei—numele universității din Paris, de la fondatorul ei Robert de Sorbon—in timpul căreia economistul Lyautey, nepotul ilustrului mareșal francez, a ținut o conferință cu subiectul: «Luna Septembrie în România».

A fost pentru inima mea de româncă o mare mângâiere să aud cum un Francez, după ce ne-a străbătut țara, a stat de vorbă cu demnitarii statului, a ascultat tânguirile veșnic nemulțumirilor minoritari, s'a coborât în umile cășoare din satele noastre amărâte după ce i se deschisese uși de palat, a găsit, pentru a zugrăvi țărâmul nostru cuvinte care sânt o alinare pentru durerile prezentului și o speranță pentru viitor.

«Am fost primit, spunea el cu o curtenitoare amabilitate de bărbați mândri și demni a căror limbaj mă sileam să-l prind din gestul nobil, din privirea curată, de femei grațioase cu mersul legănat și furca'n brâu, strășne'n fotoșesută de ele, cu capul acoperit de maramă albe ca spuma, zburând în adierea vântului de toamnă... de copii zglobi, în ochii cărora se oglinda toată seninătatea sufletului unui popor brav».

Și să fi auzit tunetul de aplauze cu care publicul—mai bine de 2000 de persoane, printre care reprezentanții ai Președintelui Republicii, a miniștrilor de Instrucție Publică și Război—au primit aceste aprecieri asupra poporului și'n special a țărânului nostru.

Mi se umpluseră ochii de lacrimi și gândul mă purta pe plaiurile străbune unde țărânul ne-a păstrat comoara neprețuită a trecutului.

Dar iată că se ridică spre a lua cu vântul domnul Louis Marin. Vorbitor neîntrecut, Excelenta sa mulțumind Domnului Lyautey, a început să ne vorbească de România, de sacrificiile ei și apoi a făcut un tablou al țărânului nostru dintre cele mai măgulitoare. Ministrul francez a călătorit prin România acum 30 de ani când după ce se luptase, ca voluntar în război de independență a Greciei, contra Turcilor, trecea în Franța. Ceia ce a văzut pe pământul românesc i-a legat sufletul pentru totdeauna d: România. Și'n ori ce înpejurare ne ajută, ne îmbărbătează, ne vorbește de rolul nostru civilizator. Dar să nu credeți c-o face doar cu vorba ci și cu fapta. În iarna aceasta ne-a ajutat să organizăm la Paris o expoziție de industrie casnică, înt'unul din

cele mai frumoase palate oficiale «Fundațiunea Solomon de Rothschild», la înagurarea căreia au participat cele mai de seamă personalități franceze din politică armată, Universitate și presă. Domnul Louis Marin s'a fotografiat în mijlocul unui grup de Românce îmbrăcate în splendide costume naționale. Scopul acestei expoziții a fost să arătăm ceia ce știu să facă țărâncele noastre, pe care cu durere le vedem părăsind tradiționalul costum al străbunelor noastre. Tot ministrul Louis Marin mi-a spus ca să nu părăsim nici-unul din obiceiurile vechi, să nu ne părăsim portul ci rămânând credincioși trecutului să căutăm doar a da țărânului puțința de a ști să tragă din munca lui cel mai mare folos. Și Domnia-Sa va lua un băiat și o fată după plaiul nostru, între 15—16 ani, și-i va încredința pe fie-care, unei familii de plugari din provincia Lorana, unde timp de doi ani să învețe lucruri folositoare, pe care la întoarcerea lor să le pue în practică.

Și voi începe a cerceta prin satele noastre să descopăr doi orfani i teji, ca să fie primii soli ai fiilor de țărâni într'un sat din frumoasa Franța.

Am scris aceste rânduri pentru toți acei care nu au posibilitatea să afle din gazete, prietenia oamenilor de seamă din apus, pentru neamul nostru și rog pe domni învățatori și preoți, să le citească copiilor de școală, căci numele lui Louis Marin trebuie cunoscut și cinstit de toată suflarea românească.

Stella Prof. R. Vlădescu

Dintr'ale poporului

Altă pildă.

Un boier trecea pe o ieșătură. Aci un pescar sărac, cum de obicei sunt ei, scoate când și când câte un peștișor din iaz. Avea o casă de copii bietul om și necazuri pe lume sunt doar atâtea! Așa că și fața îl arata cam supărat. Boierul îl întreabă:

— Ce faci tu aci, măi?
— Pescuesc, cucoane, cui și ce să-i fac?

— Bine, măi, și ai tu cu ce trăi?
— Hei, cucoane! Iaca eu zic așa, că numai voia cea bună să fie, dar din peștișorii ieștia pe cari-i scot cu undița, nu numai că-mi plătesc niște vechi datorii, ci mai dau și cu împrumut încă!

— Cum, măi omule? întreabă mirat boierul.—Că eu am moșie și nu-mi ajung banii nici măcar pentru plata datoriilor.

— Hă... Iacă ce-i, cocoane: sănătate de-ar fi... că eu nu vreau să fac avere. Ci din câștigul meu puțin, îmi hrănesc părinții cari m'au crescut (astea-s datorile mele) și copiii, cărora le dau cu împrumut. Și la vreme de bătrânețe, m'or ține și ei pe mine!

De vorbă ca Țiganul.

— Măi Țigane ai mevastă?
— I, ha!
— Dar copii?
— I, hii!
— Dar la moară ai ce duce?
— Altă vorbă n'ai a zice?

Nu eu, măi!

Țiganul tot Țigan! zice că ghionță pe sor a-sa care se așează se lăngă dânsul. Ea strigă:

— Ce mă clătini, măi?
— Nu eu, fa!
— Da' cum nu tu?!
— Nu vezi?... Țiganu pe mama, mama pe mine și eu pe tine!

Vorba ceea: De-avalma Ca Țiganii toamna! Econ. D. Furtună

MAHOMET

Contemplându și narghileana, pe șofaua-i de puf moale, Cu cafeaua pe genunchi și hașișul între dinți, Stă Profetul și ngână cântul veșnicei credinți, Ce 'n Coranul, scris de dânsul, regulează a lumii cale.

Imprejurii nouă hurii dânuiesc o horă largă, Sălțând burta ș'a lor sinuri, când în sus și când în jos, După tact de dairale, mlădimdu-se vin jos... Toți aștept, smeriți și tainici, ca hașișul să se spargă!... — Evala! deodată strigă Mahomed din vis trezit! Paradisul se deschide.. Raiul lui Alah cel bun, Unde curge 'n val amorul, miere, lapte și tutun, — Unde pierie 'n foc ghiaurul, de Islam greu biruit. Hurile 'n jos s'apleacă, ca vițeii la tăere, Sărutând poala-aurită a divinului Profet Și făcându-i temenele, zaiiafăc și marafet, Sorb până la fund paharul, într'o lubrică tăcere...

Tot ce-i musulman aclamă și pe Alah mereu invocă; Din înalte minareturi tip mulți oacheși muzicini: — Să se adune tot Islamul, Cafri, Ghipti și Sarazini, Spre-a glorioasă puterea și-a lui Mahomed epocă!

N. A. Bogdan

Despre înjurături

Un obicei foarte urât pe care îl au mai toți oamenii și pe care îl practică cât de des, este obiceiul de a înjura. La mulți dintre cei ce înjură, obiceiul acesta a devenit a doua fire de care nu se pot dezbara în nici un chip. Ba mulți dintre cei ce înjură își aduc o laudă din aceasta. Și ce e mai trist sunt părinții cari nu-și opresc nici chiar copiii dela înjurături.

La nici un popor înjurăturile nu sunt așa de înrădăcinate ca la noi. Căci, Doamne, la noi nu e lucrare pe care s'o facă omul, s'o termine, fără să fi scos o vorbă urată.

Cel ce-înjură săvârșește un păcat și mai curând sau mai târziu își va primi pedeapsa cuvenită.

Cel ce nu se înfrânează de la înjurături nu se poate înfrâna nici dela alte păcate mai ispititoare. Înjurăturile sunt aducătoare de otrăvă și de moarte. Mântuitorul pedesește orice vorbă urată și cu atât mai mult înjurăturile, când zice că «de toată vorba deșartă care o vor grai oamenii, vor da seama în ziua judecării».

Sau «tot păcatul și toată hula se va ierta oamenilor, iar hula sau sudalma împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta». (Mat. 12 | 31). Și chiar mai înainte de Mântuitorul, înjurăturile erau pedesite cu asprime după cum citim în Levitic 24 | 14. «Scoate din tabără pe cel ce așuduit și să-l ucidă cu pietre obșteea întreagă». Prin urmare înjurăturile au fost pedesite atât de legile omenești cât și de cele dumnezeiești. Omului i s'a dat limba ca a ajutorului ei să aducă laudă lui Dumnezeu pentru cele ce i-a dat, iar nici decum să înjure și mai ales de cele sfinte, cum este în cea mai mare parte obiceiul.

Noi cu limba binecuvântăm pe D-zeu, rostim rugăciuni și cerem ajutorul Lui în viață și cu aceeași limbă oare nu e păcat să rostim și înjurături tot la adresa lui Dumnezeu!

Să ne ferim deci de a înjura căci în mare păcat cădem.

Stântul Ioan Gură de Aur zice: Dacă e convinsos și de lipsă a pedepsi pe cel ce batjocorește pe domnitorul țării, de bună seamă e mai de lipsă a amenința și peapsi pe cel ce hulește pe însuși D-zeu».

Într'o țară unde un popor înjură de cele sfinte fără rușinare, acolo fericirea nu poate înflori și nici tronul domnitorului nu poate fi sigur. Cel ce nu se rușinează de D-zeu nu se rușinează nici de oameni.

Pe la anul 1400, un împărat german a dat vole tuturor răsvăritșilor să se întoarcă în țară, numai celor ce huliseră pe D-zeu nu le-a dat voie, socotind această ca un păcat de neiertat.

Să ne silim deci mereu să nu mai păcătuim și cu vorbele urâte de acest solu cari numai de laudă nu ne pot fi. Să ne ferim pe noi și să ferim și pe alții de înjurături, căci ele aduc înjosirea ființei noastre și ne înrăutățesc inima umplându-ne sufletul numai de păcate.

Limba, n-e dată s'o folosim pentru a aduce slavă

lui D-zeu pentru binefacerile ce ne trimite iar nu să-L hulim.

Să rostim cu atenție vorbele noastre, căci cel ceși înfrânează limba, acela e stăpân pe sine și se poate înfrâna și dela alte ispite mai mari.

Să se gândească fiecare că pentru orice vorbă urată ce o scoate din gură va da seama la ziua judecării și-și va primi pedeapsa meritată.

D. D. Achimescu.

Oameni cari muncesc

Comuna Traian din Județul Mehedinți, deși o comună nouă și mică, a avut fericirea să aibă ca luminători adevărați oameni careși înțeleg minunea lor sfântă.

Luminătorii noștri muncesc. Nu pierd o singură clipă pe care să n'o folosească pentru luminarea noastră, a celor mulți.

Prin muncă fără preget și jertfele destul de mari ale Prea Cucernicului Protoereu Const. Popescu-Traian și prin micul nostru ajutor, am putut face un local de școală cu care s'ar putea mândri și alte comune mai mari ca a noastră.

Am făcut școala fiind convins și de rolul pe care am început cu toții să l cunoaștem. Am avut norocul să avem aici doi învățatori tineri, care cu toată vraga tinerției lor, muncesc din zori până'n noapte pentru luminarea noastră și a copiilor noștri.

Tinerii noștri învățatori, Gh. Caravu și Const. Ciobotea nu se mărginesc numai la munca dintre zidurile școlii, ci împreună cu P. C. Protoereu organizează în fiecare săptămână șezătoarea de Sâmbătă seara care este un mijloc de a ne da cunoștințe și de a ne distra puțin, după munca săptămânală. Încă cu două ore înainte de a începe șezătoarea vezi trecând spre școala bătrâni și tineri, bărbați și femei, flăcăi și fete ocupând sala școlii care devine neîncăpătoare pentru marea număr de asistenți. La fiecare șezătoare nu lipsește cuvântarea ținută de Prea Cuc. Protoereu sau de unul dintre învățatori. Ne-au vorbit până acum despre foloasele școlii, despre simțământul religios, despre răul obicei de a ne încrede în descătece și vrăjitoare, despre legătura dintre familie și școală, despre datoriile sufletști și alte subiecte din care noi am folosit destul de mult.

Ne cetesc de prin cărți lucruri frumoase, copiii de la școală spun poezii și cântă împreună cu acei dela adulți. Nu lipsește dela nici o șezătoare o piesă de teatru cât de mică jucată de copii sau adulți care atrag foarte mult lumea. Deasemenea nu lipsește ghicitoriile și snoavele care ne înveslesc întotdeauna.

La șezătoarea de Sâmbătă 24 Martie c. am avut fericirea ca pe lângă numerile din program să ascultăm melodii populare și cântece frumoase cântate la patefon, proprietatea Părintelui Protoereu.

Vasile Lance

Primar com. Traian Jud. Mehedinți

Expoziția pictorului Aurel Băeșu

A. Băeșu. Pe Bistrița

În sala Ileana» dela «Cartea Românească» din București s'a deschis Dumineca trecută expoziția de pictură a lui Aurel Băeșu.

Indemânatec mânuitor al penelului, îndrăgostit de lun-

dentate ale Bistriței, alături de nuduri, capete de expresie, figuri luminoase, și de pânzele cu natură moartă, formează un ansamblu încântător chiar pentru cei mai pretențioși.

Culoarea, lumina, viața ce se răsfrânge din toate pânzele acestui frunțas al penelului, îndreptățesc cele mai frumoase aprecieri și-l încadrează printre cei mai de seamă pictori ai noștri.

Prin linii simple și culori discrete, cu o rară putere de pătrundere și de subtilizare, pictura lui Băeșu depășește hotarele obișnuite, pentru a ne da momente de recreare și reverie.

Pictorul Aurel Băeșu are darul de a privi viața printr'o prismă personală, de aceea ne dă tablouri fără influență străină, ogliind în ele un suflet ales și o înțelegere adâncă a naturii.

Alfa.

A. Băeșu. Autoportret

cile inverzite și de toate aspectele pe cari le ia natura, pictorul Aurel Băeșu ne-a dat cu ocazia expoziției de acum, o puternică dovadă a marilor resurse ce-i stau la dispoziție. Peisagii depe malurile acci-

Viermele și soarele

— F A B U L A —

de: Vasile Militaru

Dintr'o baltă de noroi, Rău mirositoare, Viermele — pismaș, în soi, — A fost prins necaz pe soare — Adică ce lege-anume li dă dreptul, — Când drep nu'i — Să orbească întreaga lume Cu lumina dumnealui?... De ce toți să i-se închine, Să-l iubească, să-l admire, — Când spre mine Nu vrea nimeni să coboare o privire?... Drept e oare: ei pe cer Să se sue tot mai sus, Iar eu, neștiut, să pier În acest noroi, în care soarta vitregă m'a pus?... Nu voi fi mereu învinșul! Voi purta și eu comuna!... Cu noroi de-aci din baltă am să-l sting pe totdeauna, Să-mi coboare La picioare S'în genunchi cu-a lui truife să prisoapă 'n acest fel, Că eu, viermele din tină, sânt mai mare decât el!...

Astfel a scrâșnit, în baltă, viermele pismaș, — apoi A început să arunce 'n soare cu mocirlă, cu noroi Și, cum s'a întâmplat să stee chiar atunci, adus de vânt, Un slab nor, câteva clipe, între soare și pământ, — Viermele crezu, sărmanul, cum că pata de albastru, Ce se tot lătea, pe fața pismuțului său astru, — Nu era decât noroiul avârlit de el în sus Și se bucura, că, astfel, soarele va fi răpus...

Dar pe când, svârțind noroiul, viermele sleia 'n puteri, — Pata de albastru-norol, Incepu să și cam ia sborul, Iar strălucitorul soare se ivi, mai viu ca ieri, Mai bogat ca totdeauna în al aurului torti Și pe vierme 'l găsi mort!...

Oameni, voi care, prin suflet, cu-acei vierme sunteți gemeni Și vă roagă strălucirea unora de printre semeni, — Nu uitați, că orice vierme va 'ndrăzni să se măsoare Cu vre-un astru, că 'n poveste, avșvârțind noroiul, — moare, Că e mare depărtarea de la vierme, până la soare!...

NALUCA

de Ohenadie Foti.

Închin această primă lucrare a mea D-roi Al. Fălcioianu.

Pe malul Argeșului, al râului ce curge cu miile de scilpieri, într'o seară fermecătoare de August, când pe dealuri lumini încep să luacească, când luna răsărise de mult, într'o seară atât de frumoasă, treceam spre casa bunicei mele..

...Bolta era înstelată... Argeșul râsuna îndufat ca un cânt de îngropăciune venit de departe, iar luna își arunca argintata-i mantie de regină pe valul rece al râului... Singur, înalntam pe potecă prin-

tre arinii de pe mal... Singur înalntam ca o umbră, o umbră nemernică în fața atator măreții...

...Și atunci pentru prima dată, începusem să mă tem... Era marea depărtare dela mine la natura atât de măreață în acea seară, sau era influența ce o exercita asupra-mi povestea ce o stia tot satul?... Mă temeam oare de Dumnezeu, de natura atât de liniștită, sau de năluca, ce ziceau unii că aleargă pe malul pustiu al râului?...

Nu știu!... Destul să vă spun, că cu toate că nu credeam în minciunile babelor ce scornesc povestile în nopțile viscolose de iarnă, cu toate că nu le credeam, totuși mă căiam că am apucat acest drum, drumul pe care aleargă năluca în nopțile târzii...

La o cotitură a drumului m'am oprit... În mijlocul apei albastre, am zărit o maghernită de scânduri, ca o stâncă pierdută în noaptea... Știam că este moara părăsită, moara de care nimeni nu duce grijă, moara lovită de valuri... Dar în fața ei, învaluită într'o ploaie de raze pe care le cernea luna, înălțurată într'un zăbranic negru, sta o umbră ce nu o mai văzusem... Și era linște... În depărtare un câine ural jalnic, și uretul lui atât de sinistru în

miez de noapte, se pierdu într'un scâncet dureros în lund pe Argeș... Și iarăși începusem să mă tem... M'am gândit să mă întorc... Dar ea, ființa sau duhul, se întoarse mai înainte spre mine... Tresării... Mă gândeam, pierdut în fața umbrei ce se apropia de mine... Dar când razele lunii, isbiră în fața-i întunecată până atunci, avui înaintea mea nu o năluca, ci un bătrân... Avui o ființă pe a cărei obraji scofalciți, lunecau înțelșor boabele de lacrimi...

— Și tu fugi de mine, mi-a zis, și tu fugi de năluca ce aleargă în miez de noapte?... ...Uitașem de timp... Uitașem că luna se înălțase tot mai sus... Uitașem de teamă... — «Nu!... I-am răspuns... Căci vroiam să știu cine este această ființă, pe a cărei față lunecau lacrimile... Căci vroiam să știu,

ce avea el cu moara din față, cu moara blestemată, în fața căreia stătea și plângea?... Și când l'am întrebat să-mi spună de ce plânge el m'a răspuns: — «Ființă, ce nu mai tu singură nu ai lugi de năluca nopței, de zile întregi și fără de slăsișt de când aleargă, ei bine ascută-i acum povestea vieții... I-e greu să-și amintească de acele timpuri, i-e greu... Dar fie!... — Și bătrânul, își lăsă capul pe mână...

... Sunt depărtate acele vremuri, începu el... Sunt depărtate și e mult de atunci... Aici în moară, unde acum se asund pășirile de noapte, aici am apucat pe mama... Aici, unde fiul său trece acum îmbătrânit purtându-și povara vieții... E mult de atunci... e mult... căci atunci

eram altfel, acum sunt un altul... «Pe atunci, eram un copil nevinovat... Azi sunt o fiară, pe a cărei frunte e desenat păcatul în toată grozăvia lui... Pe atunci în mine, striga nevinovăția... azi strigă sângele fratelui meu, ce l-am omorât și pe care îl iubiam... Azi în mine strigă sângele aproapei mele ce l'am vândut...

...Ce să-ji spun?... Era într'o seară ca pe acum... Într'o seară când totul cânta în cinstea verei... când greierii ascuși în miriștea cosită, își trimiteau până departe

stihul, cântând în cinstea lune ce le arginta chitara... Murise mamă-mea, murise ființa-mi cea mai scumpă, și rămăsesem numai cu frate-meu... El se culcase, pe când eu rămăsesem afară pe prispă, muncit de un gând grozav... Vroiam să fiu bogat... Mă săturasem să muncesc din zi până în noapte, pentru o pâine...

...!... gândul bogăției, gândul măriei, ce a făcut dintr'un inger un demon, pusese stăpânire în acea seară pe mine... gândul ce a făcut din mine o năluca, ce pribegeste prin întunerec, bicutit de furtună și de ploie... ...!... Și cum mă gândeam eu, din întunerecul desilului în bătaia hnei, ieși un om ce tremura, din a cărui înfățișare se vedea că e urmărit, că vine să-mi ceară ajutorul... Două cuvinte îl alunecară depe buze, două cuvinte

SLĂBĂNOGUL

Fratele meu!

De treizeci și opt de ani zăcea un slăbănog, în pridvorul unei scaldători din Ierusalim, numită Vitezda.

Lângă el, alți bolnavi nenorociți: orbi, ologi, uscați, așteptau mișcarea apei, căci la o anumită vreme, un înger al lui Dumnezeu se cobora în scaldătoare și turbura apa, iar cel care intra întâi după turburarea apei, se făcea sănătos, ori de ce boală ar fi fost cuprins. Și fiecare bolnav avea pe lângă sine câte un frate, câte o rudă, sau pe vr'un binevoitor, care să-l ajute să intre întâi în scaldătoare!

Nu mai slăbănogul acesta, despre care pomenește sfânta Evanghelie de astăzi, era strein și uitat de toată lumea!

Până să se coboare la scaldătoare, altul mergea înaintea lui și căpăta vindecarea, iar el, cu jale, se uita, ca anii trec mereu și nici moartea măcar nu se milostivise să pună capăt suferințelor sale!

Un om însă, care avea obiceiul să stea de vorbă cu vameșii și păcătoșii; care căuta pe săraci să-i hrănească și pe bolnavi să-i vindece; care descuia bordeiele umiliților și nu se scârba de ranile lor trupești și nici de hidoasa sărăcie în care ei viețuiau, se năvăli într-o zi pe pridvorașul acestei scaldători și ascultă jalnică poveste a vieții slăbănogului.

— Scoală-te, zise El. Ia-ți patul tău și umblă!

Uimit, peste mă ură, slăbănogul se năvăli deodată, își luă patul și merse.

— Vezi, își zise iarăși streinul, te-ai făcut sănătos!

Să nu mai păcătuești, ca să nu ți se întâmple și mai rău!

Nu știa cine este și cum se numește binefăcătorul său, care-i citise drept în inimă și văzuse, că păcatul a fost acela, care atâția ani l-a pironit pe patul durerii! Cum era și firesc, buzele slăbănogului n'au conținut să povestească pretutindeni, minunea vindecării sale și lumea, care-l auzia, rămânea înmărmurită de puterea și dragostea aceluia om, care semăna mult cu proorocii.

Omul minunat nu fusese altul decât Mântuitorul Christos, Dumnezeu-om, coborât din înălțimile senine la joscnică noastră omenească!

S'a ascuns de slăbănog, nespusând cine este și cum îl cheamă, din pricina furiei ludeilor, cari căutau să-l omoare, mai ales că lucrase minunea vindecării slăbănogului.

Arhim. Calinic I. Popp Șerbanu

Pentru micii Morari, Agricultori și Industriași din toată țara

O industrie care a suferit, depe urma războiului foarte mult, este fără îndoială și industria micului morar.

Intorși dela război, cea mai mare parte și-au găsit gospodăriile devastate, iar industria lor ruinată.

Au trebuit zece ani de muncă fără preget, pentru a se începe a se înfirișa această breaslă a micului morar.

Lipsită de capital și sprijin moral, au reușit, cu foarte multe greutăți, aceste albine a producției naționale să înghebeze împrumutul de gospodării și industrii, care dacă ar fi fost ajutate și de oficialitate, ar fi creat la sate centre puternice de aprovizionare și bogății care puteau să atragă, fără voia lor, atențiunea guvernărilor.

Această industrie, compusă din oameni gospodari și cinstiți și care formează clasa cea mai înaltă din țară, servă ca imbold pentru celelalte bresle și gospodării din sat.

Pentru aceasta guvernul trebuie să le vie în ajutor, prevăzând și motoarele lor cu scutiri vamale și să le acorde credite în termene lungi de plată, pentru a putea să se dezvolte și să ajungă, la aceiași stare de înflorire, ca înainte de război.

Dar afară de aceasta, micul morar care dispune, nu este nevoie să aștepte ajutorul oficialității, ci este dator a se aproviziona cu toate uneltele necesare îmbunătățirii industriei lui, transformând și moara din mălai, în moară de făină, îmbunătățind prin aceasta și cultura grâului și înșănătoșind toată populația rurală decimată de pelagra.

Introducerea tractoarelor la sate de către morari bogăți, vor servi nu numai la lucrarea mai intensivă a ogoarelor lor dar vor putea fi închinate și la satele vecine și vor putea fi foarte curând amortizate.

Dar pentru aceasta nu este satisfăcută numai inițiativa privată, asta e datoria statului de a înființa cât de curând școala de ucenici, pentru industria micului morar, pentru ca toate aceste mașini, dela țară departe de ateliere speciale, să fie conduse cu chibzușă și fără nici un pericol pentru ceilalți locuitori.

Toate aceste îmbunătățiri însă nu vor putea fi cu succes aduse la îndeplinire până ce instituția micilor morari, agricultori și industriași din Capitala României Mari și anume banca lor, nu va dispune de un capital îndestulător pentru a veni în ajutorul întregii bresle.

Pentru aceasta nu se cere concursul nici a guvernului nici a oficialității ci a fie căru morar în parte care luând cunoștința în Monitorul Oficial No. 55928, de schimbarea adusă în conducerea băncii prin oameni destoinici și hotărâți de a pune banca în baze solide de funcționare să treacă pe sediul ei și să se intereseze de mersul ei, contribuind la ridicarea ei prin 2-3 acțiuni fie care.

Această contribuțiune nu este cine știe ce sacrificiu pentru un mic morar, agricultor și industriaș dela țară, pentru ca să găsească ori când și motoare și unelte și credit la dispoziția lor pentru ori ce fel de industrie ar voi să întreprinză la țară.

Adunați-vă în număr cât de mare, în jurul băncii micilor morari, agricultori și industriași, condusă azi numai din morari, gospodari și cinstiți, care au ga-

rântat cu averea lor personală, toată gestiunea trecută, azi când se deschide o eră nouă în această instituție și fiți încredințați, că după treceri de șase luni de zile nu veți recunoaște singuri, instituțiunea voastră care până mai deunăzi, nici nu vobiați să știți de dânsa.

Cu această ocazie, se va pune pe baze noi și puternice și asociația micilor morari, pentru ca prestigiul breslei, să fie la înaltime.

Nu mai atunci banca micilor morari, agricultori și industriași va putea deveni o instituțiune economică foarte puternică, care ar garanta creditele noastre la Soc. Creditul Industrial, cu dobânzi destul de mici, lucru care ar reface în curând întregul aspect economic al țării.

A. C. D.

Din Chilia Veche-Tulcea

CULTURALE

Duminică 8 Aprilie, Florile, a avut loc în comuna Chilia-Veche o serbare dată de școala primară, în folosul Aviației Române.

Invățătorii școlii împreună cu conducătoarea grădinei de Copii, a format un comitet pentru strângerea de fonduri. Serbarea s'a început la ora 3 p.m. în sala de spectacole a școlii primare amenajată cu o scenă permanentă pentru spectacole cu caracter cultural Corul format din elemente pur școlare a intonat imnul de deschidere: «Imn școlar» de G. Kiriac.

A urmat conferința «Aviația ca armă de apărare în viitor», de Dl. Director al școlii din localitate.

S'a reprezentat apoi piesa «Țaranul Boer», comedie cu caracter moral. S'a remarcat elevul Aliman I. Paul ca interpret al principalului rol.

Au fost executate corurile: Hora dela Jii, Bravi copii... Duet din opera Puritani și Furtuna de Rossini, conduse de Dl. Dogaru. Recitări: Miorița de V. Alexandri, Inelul și Năframa, El. Zorab de G. Coșbuc în care eleva Buri Ștefana a relevat un talent și o dicțiune apreciabilă.

În partea a doua au urmat reproducții de coreografie națională: Țărășelul, Mușama, Marioara și Tricolorul dansuri exec. de elevele șc. sub. cond. activei D-re M. Săveanu. Scopul material s'a atins.

Aducem mulțumiri familiei Nicolae Ioan revizor de pescărie și D-lui St. Truică președintele Soc. Sf. Nicolae din Chilia veche, pentru concursul material dat.

Aprecim munca depusă de întregul corp didactic local, care și-a înțeles cu adevărat misiunea, punând-o în slujba neamului.

DID.

Coțul medicului

Staturi bolnavilor de diabet

de: Dr. Od. Apostol

Diabetul este o boală a nutrițiunii. De aceea de foarte multe ori ea trebuie supusă unui tratament de ordin alimentar. Diabetul — pe scurt vorbind — este caracterizat printr-o turburare în modul de asimilare și utilizare a corpiilor ziși hidrați de carbon.

În tratamentul acestei boale se cere multă iscusință din partea medicului care tratează. El trebuie să stabilească gravitatea și gradul diabetului și apoi modul de a-l trata.

Nu-i cazul aci să vorbim asupra principiilor dietetice, ne rezumăm a da celor ce se interesează un tablou aproape complet de alimentele necesare și oprite în forma de diabet simplu, fără de nutriție, când diabetul ce dează unei bune și severe diete.

a. Alimentele permise.

1. Carnea suficientă. Să se evite excesul. Carnea de porc, de miel, de pui, curcan, rață, găscă este recomandată. Se vor face fripturi fără sosuri.
2. Pește proaspăt, fie de apă dulce, fie de mare. Peștele gras e bun.
3. Știucă grasă.
4. Ouă (1-3-4 pe zi) oricum găsite (ochiuri, jumări, moi). Să se evite abuzul.
5. Lapte foarte puțin. Kefir deasemeni.
6. Brânzeturi (nu cele fermentate). Brânzeturile e bine să se mănânce cu unt.
7. Untul trebuie întrebuințat într-o largă măsură.
8. Untdelemnul e foarte bun, Margarina deasemeni.
9. Legumele verzi gătite cu untdelemn sau unt.
10. Salatele cu mult untdelemn dar foarte puțin oțet.
11. Cartofii mai bine să fie evitați; deasemeni legumele uscate, și conservate.
12. Pâine de gluten, de soia, de secară.
13. Nuci, alune.
14. Zaharină 0 gr. 10 pe zi.
15. Vinul roșu, alb acrisor, apa, apă minerală Vichy, Vals, Pongies, Vâlcele, Stoiceni, ceaiurile nezaharate.

b. Alimentele oprite.

1. Conservele de carne și pește. Vănaturile, sosurile.
2. Ficatul.
3. Pateurile.
4. Laptele obicinuit.
5. Brânzeturile fermentate.
6. Ridichi, morcovi, ceapă, cartofi, țelină, anghinare.
7. Legumele conservate și uscate.
8. Toate cerealele.
9. Pâinea și mai ales cea de lux. Miezul pâinei.
10. Fructele uscate și strugurii. Fructele prea coapte.
11. Zahărul, mierea, bomboanele, ciocolata, prăjiturile.
12. Vinurile dulci, cidrul, berea.

Apel către abonații noștri

În epoca grea de materialism în care trăim, gazeta «Cultura Poporului» de sub direcțiunea D-lui General N. Petala, își îndeplinește cu stăruință de care sunt capabili numai cei ce-și dau seama că îndeplinesc o frumoașă operă națională, rolul de luminator al sufletelor și de cărmuitor al faptelor bine înzestratului nostru popor.

O atare operă are însă nevoie, nu numai de avântul și dragostea celor ce o conduc ci și de mijloace bănești. Și noi nu nădăduim în alt sprijin, de cât în cel al abonaților.

De aceea facem un călduros apel către toți abonații noștri, autorități sau particulari, să ne trimită de îndată costul abonamentului ce ne datorează.

Lipsiți de concursul material al celor cari apreciază scopul înalt urmărit de gazeta «Cultura Poporului» riscăm să încetăm activitatea, al cărei folos minunat pentru popor ne este semnalat din toate colțurile țării.

Având toată încrederea că apelul nostru va avea răsunet în sufletele bunilor români cari ne citesc, ne luăm îngăduința de a le mai adresa încă o rugămintă.

Trebuie, mai ales în momentele critice de desorientare de astăzi, ca organul nostru de îndrumare sufletească să pătrundă în cât mai multe mâini. Fiți, deci, vă rugăm, răspânditorii gândurilor noastre bune.

Faceți apel la toți conșcuiți D-voastră ca să se aboneze la «Cultura Poporului». Banul dat unei atari gazete este o contribuție la consolidarea sufletească a românismului.

Și porniți la cecece ferbinte vă rugăm, chiar astăzi.

ADMINISTRAȚIA.

CONCURS LITERAR

Organizat de Comitetul Central «Pentru înălțarea Mănăstirii Intregirii Neamului».

În vederea marelui serbări naționale ce va avea loc cu prilejul punerii pietrei fundamentale a Sfintei Mănăstiri «Intregirea Neamului în Bucim, din ținutul Făgărașului, Comitetul Central de sub Înalta Președenție de onoare a M. S. Regina Maria a României, în ultima ședință a hotărât să slăvească acest eveniment printr-o operă literară datorită unui scriitor talentat.

În acest scop sunt chemați la un concurs de poezie, toți scriitorii care simt în sufletul lor vibrând coarda aleasă a dragostei de țară și biserică. Cântăreții se vor duce cu gândul la țara Făgărașului, de unde au purces în secolul al XIII, Negru Vodă și tovarășii lui descălecători de țară, își vor aminti că acolo a fost un mândru locaș creștinesc ortodox, care a înfruntat toate urgiile, până la 1761, când din cauza furiei oarbe a Mariei Tereza, a fost nimicit, porunca fiind executată de Generalul Bucov, care cu tunurile a nimicit-o depe fața pământului.

Marea noastră Doamnă și Regină, alinătoare suferințelor ostașilor noștri în războiul național, a pornit din tot sufletul opera de înălțare a acestui templu al credinței noastre strămoșești și monument nepieritor de prea mărire a celor ce și-au jertfit viața, ca să ne putem strânge toți românii la olaltă.

Pe două lespezi comemorative de marmoră, la dreapta și stânga intrării în sfântul locaș se vor sâpa de veci pentru pomenire cu litere de

aur numele Domnitorilor Români în frunte cu al Marelui Nostru Rege Ferdinand I al tuturor Românilor, cel ce cu spada în mână a dus la înfăptuirea idealului nostru național, iar pe cealaltă numele eroilor din războiul nostru de întregire.

Chemați sunt toți poeții noștri să ia parte la această întrecere literară, iar comitetul a instituit în acest scop cinci premii: unul de 5000 (cinci mii) lei, altul de 2000 (două mii) și trei de câte 1000 (una mie) lei, toate bucițele premiate urmând a fi publicate prin ziare și reviste.

Poezia ce va obține premiul întâiu, va fi dată apoi unui compozitor mare al nostru spre a fi pusă pe muzică și executată de cor și orchestră, atât la punerea pietrei fundamentale a sfântului locaș, ce va avea loc în ziua 15 August (Sf. Maria) ziua intrării României în războiu, în prezența M. S. Regina Maria, a membrilor Sfântului Sinod și a tuturor autorităților țării, cât și în târnosirea Mănăstirii și în alte împrejurări mari.

Concurenții își vor trimite lucrările până la 15 Mai crt. pe adresa Comitetului Central pentru ridicarea Mănăstirii «Intregirea Neamului», Str. Ignățiu No. 3. București.

Lucrările vor fi scrise citeț și vor fi semnate cu un motto ce se va scrie deosebit și pe un plic închis, în care se va afla numele concurentului.

Pentru judecarea poeziilor trimise se va institui o comisie din care vor face parte personalități literare recunoscute.

ce mi le amintesc atât de bine: «Adăpostește-mă!»

Știam dela mamă mea să-mi apar aproape, să-l dau ajutor celui ce-mi cere... Și l-am dat... L'am ascuns înăuntru în moară pe străinul ce-mi ceruse ajutorul...

...Și din nou, m'am așezat acolo pe prispă... Și bătrânul arăta cu o mână, cu un deget osos, spre maghernița de scânduri.

«Acolo!»

Noaptea era tot mai târziu... O privighetoare începu să cânte... Și din desilul întunecos, cinci umbre alunecară spre mine, cinci năluci grozave...

«Știam pe cine caută... M-au întrebat dar nu le-am spus... Au spus că mă omoară... Am răsu... Dar când au scos fiecare câte o pungă încărcată de arginți, am

amuțit... Visul meu de adineaora, era atât de aproape!... Puteam să întind mâna, și să-l preschimb în realitate... Dar cu ce preț?... O!... Dumnezeule... Dumnezeule... De ce în acel moment, chipul sfânt al mamei mele, nu a apărut în fața-mi să mă oprească de a face o nelegiuire?...

Unde erai mamă, să mă aperi de duhul cel rău?... Să-ți aperi fiul, care cu o secundă mai târziu trebuia să devie criminal?... Fusesem slab în fața ispitei, și încet am sopțit:

«Il știu!»

«Nu-l da în mâinele lor, frate, gândeste-te, mi-a zis... știi ce ne spunea mama... Dar nu l-am ascultat... Arginții lui Juda strigau în mine... S-a repezit să mă oprească... L'am lovit.»

Eram Juda... Căci întocmai ca și Juda, ce-și vându-se slăpănu

imi vându aproapele... Și începu să mă călesc... Dar vedenia aceasta, nu ținu decât o clipă, și sufletul meu redeveni din nou fiara de mai înainte...

«Vi-l aduc!» le-am zis...

«Și acolo înăuntru, în moara pustie, și de data aceasta bătrânul își îndreptă degetul osos spre moară... S'a petrecut cea mai grozavă nelegiuire...»

În moară, fratele meu destepat din somn, auzise totul... Auzise că îmi vândusem aproapele, și el ieșea să mă oprească...

«Nu-l da în mâinele lor, frate, gândeste-te, mi-a zis... știi ce ne spunea mama... Dar nu l-am ascultat... Arginții lui Juda strigau în mine... S-a repezit să mă oprească... L'am lovit.»

atât mi-a spus, atât m'a întrebat: «De ce m'ai omorât?»

M'am repezit apoi la om... Ieși fără grijă, i-am spus, eu ai plecat... Și a ieșit. Dar îi văd capul, îi văd ochii străpuși de cujițe, i-aud vocea, ah!... vocea lui atât de plângătoare care îmi zicea, acuzându-mă:

«M'ai vândut!»

Și când ochii omului, se închiseră pentru ultima oară, văzui cine sunt; văzui că sunt o fiară cu chip de om... Încăodată pe pământul fărădelegilor, cu sange nevinovat... Încă un Cain se afla... și când mi-am văzut fărădelegea, am fugit dela fața lui Dumnezeu... Am fugit de valurile ce'n urletul lor îmi arată grozăvia, am fugit de tot ce-mi amintegste crima, biciuit de toți și toate...

... Această-i povestea nălucii...

trecut din nou pe acolo, când toamna își scutura frunzele prin noroiul de clisă, am găsit așezat lângă o cruce isbită Ce vânt, bătută de soare, un om cu mâinele întinse pentru rugăciune, cu fața nerasă, cu părul crescut în desordine... Totu-i era liniștit... Doar degetu-i osos era îndreptat spre moară...

«Era Cainul Lumei din vremea lui, era Cain ce venise să-și dea ultima suflare, pe mormântul mamei sale dragi, și al fratelui său drag...»

«M'am depărtat, și am părăsit nălucă, a cărei viață zugrăvise în toată goliciunea sufletului unui om... Întârziase... Greierii își scărțiau înaintea, jalnică lor simfonie... Argeșul uria isbindu-se de moară... Și în fața magherniței putrezit, învaluit de razele lunii, cu capul plecat ca un condamnât la moarte, sta bătrânul, Cainul lumii din zilele lui...»

«Și după două luni, când am

SCRISORI DIN TOATA TARA

INFORMAȚII

Scrisori din Bârlad

Dela Asociația „Cultul Patriei“

Asociația „Cultul Patriei“ de sub înaltul patronaj al Sancității Sale Patriarhale și Inalt Regent Dr. Miron Cristea a organizat un mare festival, în sala teatrului Carol din localitate, în ziua de 4 Apr. 1928 în scopul de a se ridica un monument lui Mihai Viteazul la Șelimbreg.

Garnizoana locală ca și autoritățile civile au ținut să facă distincții oaspeți o primire frumoasă. Ei au fost întâmpinați la gara Banca de către d-l Lt. Colonel Em. Boteanu delegat al garnizoanei, și membru în asociația „Cultului Patriei“, iar în gara Bârlad distincții oaspeți au fost primiți de d-l, Colonel Rădulescu Lazăr, comandantul garnizoanei, și alți ofițeri superiori, precum și de către autoritățile civile.

Au fost găzduiți la familia Lt Colonel Em. Boteanu unde li s'a servit un aperitiv, la care au luat parte d-nii General de Divizie Găvănescu I. Comandantul Corpului 7. Ar. d-l Profesor Universitar Marin Ștefănescu președintele asociației „Cultului Patriei“, d-l Bohar, vice președinte al asociației Româno-Americană Lt Colonel Haralambie Constantinescu, Colonel Rădulescu Lazăr, P. Todicescu Profesor de Filosofie la Școala Normală și Secretarul Asociației Cultului Patriei, secțiunea Bârlad, D na Francine

Baly, presidenta societății „Principele Mircea“ și alții. Masa a fost servită la reg. 12 inf. după care oaspeții au vizitat sala Eroilor, unde s'a citit o pagină a eroilor căzuți și care au înfăptuit România Mare.

La ora 16, a avut loc în sala Teatrului Carol un festival cu următorul program.

1. Imnul Regal, executat de orchestra Reg. Cantemir Nr. 12 sub conducerea Locot. Pănculescu P.

2. Cuvânt de deschidere despre „Cultul Patriei“ de dl. Profesor Universitar Marin Ștefănescu, Președintele Asociației „Cultul Patriei“.

3. Cuvântarea d-lui Bohar, vicepreședintele asociației Româno-Americană și reprezentant al presei americane.

4. Arta Militară a lui Mihai Viteazul, conferință cu proiecțiuni de dl. General Găvănescu Comandantul Corpului 7 Armată.

5. Imnul Patriei recitat de elevul Boteanu Romulus cl. VI.

6. Filmul: Apringerea Candeliei cu foc neatinat la Mormântul „Ostașului Necunoscut“ de către dl. General Constantin Prezan.

7. La Boheme „Fantaisie“ de G. Puccini.

8. Galația „Potpourri Național“ de A. Dinicu și 9. Marșul „Cordul“ de Maestrul Șerbănescu, toate trei executate de orchestra Reg. Cantemir Nr. 12 sub conducerea Locotenentului Pănculescu P.

Festivalul s'a terminat în mijlocul unei mari însulețiri.

COR.

Din Mureș

Serbarea din Mădăraș

Odată cu învierea blândului Iisus, era nimerit ca fiecare credincios al comunei noastre să se simtă vesel, vioiu, în semn de pios omagiu adus aceluia care s'a răstignit pe Golgota.

Și cum să-și arate satisfacția sufletească ce o are fiecare în acest timp? Desigur, că numai printr-o frumoasă serbare unde cu toții se vor putea întâlni și gusta din bucurii deopotrivă. Așa a fost în seara zilei de 16 Aprilie a. c. (a doua zi de Paști) o frumoasă serbare teatrală având un program variat și plăcut. Serbarea s'a deschis prin cuvântul preotului local Maxim Pop care arată importanța acestor serbări, iar după aceasta corul a cântat: «Hristos a înviat», s'a jucat cu deplin succes piesa populară: «Dușmanii» în 3 acte din care se trage o frumoasă morală. Artiștii (elevi ai școlii de adulți în majoritate) au interpretat rolurile destul de bine. A stărnit mult haz dialogul: «Tiganul în căruță».

Între pauze corul a cântat cu mult gust următoarele bucăți pe 2 voci: Poporul lui Traian, Trecuți valea, La șezătoare, Trandafir, Grânele și Imnul întregirii. Toate aceste coruri au fost conduse de Dl. Nic. Dumitrache, care a dovedit că știe să se producă cu ceace este frumos. După orele 11 noaptea când s'a terminat spectacolul prin cuvântul de mulțumire al D-lui Dumitrache a început dansul care a continuat până la orele 6 dimineața. S'a petrecut bine și în cea mai liniștită ordine.

N. Delacrabia.

Din Nordul Bucovinei

Teatrul Național din Cernăuți, înțelegându-și menirea ce o are în acest colț de țară, a început o vie activitate de redeschitare a simțământului național în orașele Bucovinei. Astăzi nu de mult artiștii acestui teatru, pe o vreme viforoasă au descins în depărtatul orașel dela frontieră, Zastavna și au dat o reprezentare ce a depășit toate așteptările.

După îndemnul d-lui Colonel Georgescu, Comandantul Cercului de Recrutare Cernăuți, o echipă a Teatrului Național, în frunte cu directorul d. Vasile Ion Popa a pornit pe drumul Zastavnei, unde un comitet în frunte cu prețorul Olinescu, primarul Telesman și Capitan Ionescu, comandantul companiei de grăniceri a făcut artiștilor o impresionantă primire.

Reprezentarea echipei teatrului Național a fost începută cu o șezătoare a școlii primare locale, de sub conducerea directorului Prodan. Copiii, toți minoritari, s'au produs cu o serie de cântece și recitări în limbă corect românească. În special un duet cântat de un băiat rutean și un evreu a fost executat cu atâta dragălașie încât a stărnit admirația generală. Laudă deplină se cuvine directorului Prodan și întregului corp didactic dela acea școală, unde se face munca cinstită, tot așa și primarului Telesman, care conduce cu atâta trageră de inimă pentru poporeni și pentru statul românesc acea comună.

A urmat reprezentarea teatrului Național, alcătuită din piesele: Nevasta lui Cerceșu, Ariștii și soborul și Recomandația. Artiștii au jucat cu o vervă îndrăgălită, fiind răsplățiți cu aplauze repetate. A fost un adevărat triumf al artei românești în acele părți instrăinate de limba noastră. Felicităm pe d. colonel Georgescu pentru curajul inițiativei și pregătirea organizării, pe locuitorii din Zastavna pentru frumoasele sentimente manifestate față de cuvântul românesc, iar pe directorul și pe artiștii teatrului Național pentru sacrificiul adus pe altarul artei românești. Se vede că teatrul Național din Cernăuți își înțelege menirea și-i dorim să stăruie în această direcție.

Din ținutul Mehedinți

Nu de mult a avut loc în com. Iablanța o frumoasă și reușită ședință culturală a cercului învățătoresc. «Șlașoma». Ședința publică s'a ținut în sala școlii primare din localitate.

Au vorbit d-nii învățători Tache Părvulescu despre «Bogația și sărăcia materială și spirituală», N. Udilă despre «Grăpatul semănăturilor de primăvară» și Const. Achimescu despre «Rolul căminelor culturale în culturalizarea maselor».

Toate conferințele au fost tratate pe înțelesul poporului, iar printre ele elevii școlii au recitat poezii și au cântat diferite cântece patriotice și populare.

Publicul în număr foarte mare, semn că iubește asemenea ședințe dela cari mai prinde și el ceva pentru sufletul său, s'a împrăștiat mulțumit de cele auzite.

Cuvântul de deschidere și închidere al ședinței a fost rostit de Dl. inv. Dănculescu.

D. D. Achimescu—Stigănița

Din Enichioi-Ismail

În com. Enichioi, jud. Ismail, s'a dat o serbare urmată de bal, în folosul construirii unui avion al județului. Dealfel în toate comunele se pregătesc serbări și baluri, în vederea aceluiaș scop. Dl. Ion Ionescu inv. a ținut o frumoasă cuvântare, despre: «Armată». S'au cântat mai multe cântece naționale sub conducerea inv. Popa. Recitățile bine alese, au fost spuse cu mult suflet de către elevi. S'a jucat o piesă de teatru și jocuri naționale, conduse de învățătorii Păcălăbescu și Săninou. Deși com. Enichioi este bulgărească, totuși rezultatul serbării a fost satisfăcător. Copiii au vorbit curat românește și au simțit în acelaș fel. Aceasta dovedește că învățătorii s'au interesat întotdeauna de școală și de copii. La bal s'a petrecut ca între frați.

D. A.

Din Galați

Festival Studentesc

Cercul studentesc al Jud. Covurlui, a organizat în ziua a treia de Paști în sala teatrului «Central» un frumos festival artistic, al cărui beneficiu s'a servească la construirea unui cămin (la București) pentru adăpostirea studenților covurlueni, ce urmează Cursurile Universității din București.

Festivalul s'a deschis prin cuvântarea D-lui Anastasiu, președ. cercului, care a expus greutățile materiale cu care au de luptat majoritatea studenților ce sunt saraci și au absolută nevoie de un sprijin material pentru a-și putea continua studiile.

A urmat apoi conferința d-lui prof. Emil Constantinescu, care în termeni populari și pe înțelesul tuturor a expus «Chestiunea Optanților» arătând dreptatea cauzei noastre.

În partea ultimă a serbării, a urmat un frumos și bogat program artistic executat de către studenții și studente.

Ioan Dimitriu

Citiți și răspândiți

„Cultura Poporului“

Asociația „Cultul Patriei“ la Vaslui

În scopul răspândirii doctrinei sale, cât și a străngerii de fonduri pentru ridicarea unui mare monument Voevodului Mihai Viteazul în Transilvania, au sosit la Vaslui, Marți 3 Aprilie a. c. d. prof. univ. Marin Ștefănescu, președintele asociației „Cultul Patriei“, precum și d-nii G-l Const. Găvănescu, c-dtul corp. VIII armată Sibiu, N. Bohar, ziarist american și Lt. Colonel Haralamb Constantinescu, din București.

Oaspeții, au fost obiectul unei calde manifestații de simpatie încă de la sosirea în gara Vaslui unde au fost întâmpinați în afară de un numeros public și de către membrii comitetului local al secției Vaslui, compus din d-nii avocat Corneliu Meza, președinte, V. Șova, prefectul județului, colonel C. Constantinescu, c-dtul reg. 25 Inf., Emilian Demetrescu președintele trib. Vaslui, Const. Cocorescu, primarul orașului, N. Arteni, directorul liceului de băieți, la care se adaugă cu plăcere și D-l G-l I. Rășcanu, fost ministru de război și Colonel D. Hotnog, fost prefect.

Mărețul festival, organizat în cele mai mici amănunțimi, de către comitetul local, s'a desfășurat într-o atmosferă înălțătoare în sala teatrului județean, special ornată cu drapelul național și la care au luat parte toți capii autorităților din Vaslui.

Sala întreagă, vibra de un sincer și adânc patriotism, în momentul când muzica militară a reg. 25 Inf. intona „Imnul Regal“. După executarea și a altor bucăți muzicale, și-au făcut apariția la tribună, iubii oaspeți cărora li s'a făcut o primire, cât se poate de frumoasă.

Cuvântului de salut și omagiu

Valentin

Din Tighina

ZIUA AVIAȚIEI

În ziua de 8 Aprilie s'a sărbătorit în orașul nostru cu mare entuziasm ziua aviației române. La Biserica Catedrală s'a ținut o cuvântare despre însemnătatea aviației recomandându-se tuturor celor ce au părinți, frați, copii, cari au vărsat sângele lor pentru apărarea țării ca sunt datori a da obolul lor pentru aviație. În biserică și oraș s'a organizat o chetă.

După masă pe la ora 5 s'a organizat o frumoasă serbare în folosul aviației, care s'a deschis cu «Trăiască Regele» cântat de corul soborului.

S'au mai cântat câteva cântece tot de acest cor. Istoricul și însemnătatea aviației, a fost conferința ținută de locot. aviator Ștefănescu, reprezentantul soc. A.R.P.A.

A urmat apoi piesa «Zina Florilor» dată de elevele șc. primare, dansuri naționale, executate de elevele școlii profesionale «Iulia Hajdeu» și de liceul de fete „Principesa Ileana“.

Exerciții gimnastice au fost executate de elevii școlii Comerciale și de cerceții din Cohorta Tighina. Elevele liceului de fete, îmbrăcate în port național și purtând fiecare câte un tricolor; având deasupra un model de avion împodobit cu tricolorul național au făcut un frumos tablou iar în liniștea profundă ce domnea în sală un glas ce străbătea în cel mai depărtat ungher răsună. «Aceasta e deviza... Trăiască aviația Română».

Vasile N. Burlea.

Din Nordul Basarabiei

Sâmbătă 31 Martie 1928

liceul de băieți din Hotin a organizat tradiționala serbare anuală în folosul elevilor săraci. Ca și în anii trecuți munca corpului didactic cât și a elevilor a fost pe deplin răsplătită prin interesul cu care publicul a urmărit desvoltarea programului alcătuit cu mult simț și îngrijire.

Corul sub conducerea maestrului S. Usanevici a executat cântece naționale, cari prin execuția artistică și precisă a stărnit un mare entuziasm. Publicul local, de altfel foarte muzical, a avut ocazia de a gusta din izvorul de frumusețe al cântecului românesc și tot odată să se familiarizeze cu el.

A plăcut deosebit «Moralul» și «Logojana», auzit de publicul local pentru prima dată. A mai figurat în program și un quartet compus din profesori ai liceului, un duet cântat de elevi și câteva arii românești, executate cu mult simț de dl. Doroholschi pedagog al liceului.

Partea a doua a fost alcătuită din 2 piese și 2 tablouri vivante. Organizarea acestei părți se datorește entuziasmului tânăr al d-lui prof. R. Cehovschi și a d-nei V. Cehovschi, cari nu numai că sunt inițiatorii și aranjatorii acestor piese, ci au luat și parte activă interpretând cu mare talent rolurile din piesele «Florin și Florica» și «Intregirea Neamului». Publicul mulțumit a răsplătit prin vii aplauze munca depusă de organizatorii acestei serbări. Venitul a fost destinat pentru elevii săraci.

DIN TARA

— Un uragan nemai poiminit a bătut în orașul Cluj în ziua de 1 Mai. Furtuna a început la orele 5 p. m. și a ținut aproape o oră, fiind însoțită de ploaie și grindină de mărimea oului de găină.

Zeci de copaci au fost trântiți și desrădăcinați, iar numeroase case au fost descoperite.

Grindina a sfărâmat geamurile la mai toate magazinelor și edificiile publice.

Se spune că grindina ar fi omorât și șase copii, surprinși în stradă.

O furtună la fel s'a deslăntuit și în orașul Giurgiu, unde cea mai mare parte din stâlpii telefonici au fost doborâți la pământ.

— Ministerul agriculturii, direcțiunea viticulturii, a fixat data de 1 Iunie 1928, ultim termen pentru declararea varietăților de vițe ce altoesc pepinierii în anul curent.

Pepinierii, cari până la acel termen nu vor face aceste declarații și prin urmare, nu vor cere autorizație pentru altoire, se vor considera clandestini și vor fi pedepsiți conform legii cu amenda și distrugerea vițelor ce se vor găsi în pepinieră.

— Sâmbătă 5 și Duminică 6 Mai, are loc în Capitală congresul anual al «Soc. Ortodoxe a femeilor române» de sub prezidenția d-nei Alexandrina G. Cantacuzino.

— În comuna Poiana Câmpina s'a întâmplat o nenorocire. Automobilul condus de șoferul Gogu Stănescu la intrarea pe barieră a călcat pe fetița Tanti Voiculescu, omorând-o.

— Miercuri orele 6.30 dimineața a sosit în Capitală Regina Maria, însoțită de Principesa Ileana, venind de la Balci.

La orele 9 Suverana a descins din vagon în halta Cotroceni, pe peron fiind întâmpinată de membrii familiei regale, membrii guvernului și înalții demnitari civili și militari.

— Dela 1—15 Aprilie s'au înregistrat în țară 47 de cazuri de antrax la animalele din 46 comune.

Toate animalele bolnave au fost vaccinate.

— Joi 3 Mai s'a deschis la Giurgiu, în prezența d-lui ministru C. Argetoianu, a consiliului administrației pescăriilor și a directorilor din ministerul de agricultură, școala de vânatori pescari.

Această școală a luat naștere din inițiativa d-lui dr. P. P. Daia administratorul general al pescăriilor Statului.

— D. D. I. Dinescu din Focșani este rugat a trimite administrației ziarului nostru, adresa sa exactă pentru a i se face unele comunicări.

Prețul abonamentelor; lei 200 pentru învățători, preoți, studenți și săteni; lei 300 pentru autoritățile sătești; lei 400 pentru instituții particulare și de stat iar dela 500 de lei în sus pentru sprijinitorii acesteia foi.

Tipografia „Corpului de Jandarmi“ București

DIN STRAINATATE

— Se știe că încă dinaintea Paștelor pământul Bulgariei a început să fie mișcat de mari cutremure cari au adus enorme pagube și au făcut multe victime.

În ziua de 1 Mai s'a abătut asupra vecinilor noștri dela Sud un puternic ciclon care a provocat adevărate ravagii. Ploaia însoțită de un vânt grozav a devastat orașul Stara Zagora și împrejurimile pricinuid mari stricăciuni clădirilor.

Vântul puternic a smuls acoperișurile caselor și a trântit la pământ numeroase bărci în cari se adăposteau locuitorii sinistrați în urma cutremurelor. O ploaie torențială însoțită de grindină de mărimea nucilor a mărit dezastrul. Ciclonul a străbătut întreaga regiune dela Rusciuk până la Gorna Orșovița.

— Generalul Nobile, care a întreprins o călătorie la Polul Nord, a luat cu el și o cruce făcută în atelierele Vaticanului și care conține un permament scris de însuși Papa, cruce care va fi înfiptă de general în pământul descoperit.

— Poliția din Viena a reușit să aresteze pe cunoscutul agitator comunist Bela Kun cunoscut revoluționar și autorul a numeroase crime și atentate pe vremea revoluției din Ungaria. Până acum Bela Kun a fost în Rusia, însărcinat cu diferite misiuni, iar în timpul din urmă avea însărcinarea să organizeze mișcarea comunistă în Austria și Ungaria.

Guvernul dela Budapesta a cerut extrădarea lui, spre a fi judecat pentru crimele făptuite.

— În armata franceză au fost înlocuiți bucătarii de până acum prin bucătarese, cu speranța că o singură bucătărăsă poate înlocui doi soldați cari până acum erau scoși dela serviciul activ și dați la bucătărie.

Bucătăresele primesc un salariu a n. u. a l de aproape 40.000 de lei, locuință și îmbrăcăminte. Se va crea o uniformă specială pentru bucătăresele regimentului; deocamdată ele au îmbrăcat chipiul.

— Comunitatea israelită din Nyirbogdany (Ungaria) era datoare 130 de pengos pentru niște material de construcție. De oare ce comunitatea, care numără 25 de membri, n'a plătit la timp, s'a scos la licitație averea ei imobilă: sinagoga și cimitirul.

Prețul cimitirului e de 200 pengos, iar cel al sinagogii de 600 pengos. Nimeni nu știe care va fi soarta, cimitirului și sinagogei evreiești, dacă ele vor fi cumpărate la licitație de cineva care vrea să facă afaceri. Probabil că vor cădea în mâna cuiva care va face cine știe ce local public din sinagoga, iar terenul cimitirului îl va vinde pentru loturi de case.

— O violentă furtună a devastat în ziua de 2 Mai regiunea de Sud a Germaniei. Recoltele au fost distruse pe mari întinderi.

O foaie se scoate cu multe greutate. Cheltuielile sunt așa de mari în timpul pe față, încât fără ajutorul abonatului foaia este adesea între viață și moarte. De aceea rugăm pe toți abonații și sprijinitorii acestei foi, să ne trimeată plata abonamentelor rămase în urmă, căci, numai așa foaia aceasta va putea duce mai departe făclia culturii în rândurile largi ale neamului.